

ת"פ 11568/06/20 - מדינת ישראל נגד אברהים רשק, מועתסם רשק, מונתסר רשק

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11568-06-20 מדינת ישראל נ' רשק ואח'

לפני בעניין:	כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ מתמחה אביה בניסטי משטרת ישראל - תביעות י-ם
-----------------	---------------------------------------	--

נגד הנאשמים	1. אברהים רשק ע"י ב"כ עו"ד אשרף עבד אלקאדר 2. מועתסם רשק ע"י ב"כ עו"ד מאהר חנא 3. מונתסר רשק ע"י ב"כ עו"ד הרצל אברהם
----------------	---

גזר דין

- (1) שלושת הנאשמים הורשעו ביום 13.3.2022, על-יסוד הודאותיהם, בביצוע גניבה, עבירה לפי סעיף 384 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") עם סעיף 29(א) בחוק המוזכר.
- (2) לפי האישום המתוקן שהוגש במסגרת הסדר הטיעון, ביום 18.9.2018 (יום כיפור), סמוך לשעה 11:30 לערך, הגיעו הנאשמים לבית העסק מלני אוצר ספרים בע"מ, שנמצא ברחוב בית הדפוס בירושלים, וזאת על מנת לבצע גניבה. סמוך לאחר מכן, הבחינו הנאשמים בלוחות הדפסה אותם שכחו בעלי העסק בחניה מחוץ לעסק, להכניס פנימה בסיום יום העבודה. הנאשמים נטלו וגנבו בצוותא חדא כ-300 לוחות הדפסה עשויים אלומיניום בשווי של ₪ 25,000 ועזבו את המקום, זאת מבלי תביעת זכות שלא בתום לב, ומתוך כוונה לשלול רכוש זה שלילת קבע מבעליו.
- (3) ביום 24.3.2022 התקיים דיון טיעונים לעונש. ביחס לנאשם 1 ונוכח עתירתו גם לביטול הרשעה, טיעון משלים נשמע גם בדיון מיום 31.3.2022.
- (4) המאשימה טוענת, בין השאר ובעיקר, כי נוכח שווי הגניבה והעובדה לפיה המעשה בוצע בצוותא, מתחם הענישה ההולמת נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר. לעומת הנאשם

1, ליתר הנאשמים יש עבר פלילי. המאשימה עותרת לגזור על כל אחד מהנאשמים שישה חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס. ביחס לעתירת הנאשם 1 לביטול הרשעה, מתנגדת המאשימה לכך וטוענת שהנאשם אינו עומד בתנאים לביטול הרשעה.

(5) הנאשם 1 - באמצעות בא-כוחו עו"ד א' עבד אלקאדר - טוען, בין השאר ובעיקר, כי הוא נטל אחריות מלאה והביע חרטה על המעשה ולכן יש לזקוף זאת לזכותו. הלוחות שנגנבו הוחזרו לבעליהם. לנאשם אין עבר פלילי ומדובר במעשה חד פעמי, ללא תחכום או ניצול יחסי מרות או אמון. הנאשם 1 נדרש לסייע לאחיו הנאשם 2 שעבד באיסוף ברזל, להעמיס את הלוחות על הרכב שלו. לא היה תכנון מוקדם ומדובר בגניבה משטח פתוח ולא בפריצה או חדירה למרחב הפרטי. הנאשם 1 גורס כי מנעד הענישה נע בין אי-הרשעה עד השתת מאסר שירות בעבודות שירות. בשל גילו הצעיר וזו מעידתו הראשונה, זאת לצד חלקו הזוטא באירוע וכן מאחר והגנבה הוחזרה לבעליה, הותרת הרשעתו תפגע בו ממשית נוכח היותו עובד ברשות מוניציפאלית ומכאן הוא עותר לביטול ההרשעה תוך השתת שעות שירות לתועלת הציבור.

(6) הנאשם 2 - באמצעות בא-כוחו עו"ד מאהר חנא - טוען, בין השאר ובעיקר, כי הוא עוסק באיסוף ברזל. הלוחות נלקחו מאזור חניה. כאשר התברר לו שלקח משהו ששייך למתלונן הוא החזיר את הלוחות. למתלונן לא נגרם נזק כלכלי. הנאשם הודה ונטל אחריות על מעשיו. לכן, יש למקם את העבירה ברף הנמוך של סולם עבירות הגניבה. הנאשם 2 הוא מפרנס יחיד, נשוי ואשתו בהריון. הוא עוזר בפרנסת הוריו החולים ומטפל בהם וכן דואג ומטפל ביתר בני המשפחה. משנת 2018 לא ננקטו נגדו הליכים, ולכן הוא עותר לכך שהעונש יהיה מאסר מותנה בלבד.

(7) הנאשם 3 - באמצעות בא-כוחו עו"ד מ' רפאלי - טוען, בין השאר ובעיקר, כי הנאשם כבן 30 נשוי ואב לשני ילדים קטנים. עבירת הגניבה בנסיבות המקרה לפנינו מצויה ברף הנמוך ולכל היותר יש לקבוע מאסר על תנאי וקנס מינימלי. עברו הפלילי של הנאשם אינו רלבנטי.

(8) גם הנאשמים עצמם דיברו לפניי לאחר סיום הטיעונים לעונש. כולם הביעו חרטה על המעשה והתחייבו שלא יעשו אותו שוב.

דין והכרעה

(9) לפי סעיף 40ב בחוק העונשין: "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". לצורך מילוי מלאכת גזירת הדין, נקבע בסעיף 40ג כי בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצועה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. לאחר מכן, בתוך המתחם שייקבע, יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, תוך מתן רשות לחרוג ממתחם זה.

(10) הערך המוגן: הערך החברתי המוגן על-ידי האיסור שבעבירת הגניבה הוא, כידוע, שמירת זכות הבעלות והחזקה בנכס [ע"פ 7641/09 הירשזון נ' מדינת ישראל (4.7.2011)]. זכותו של אדם לקניינו אף מעוגנת בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. זכותו של אדם להגנה ולשלמות מטלטליו, להשקפתי, היא מתחייבת מהשמירה על ביטחונו האישי, במובן זה, ששמירה על המרחב האישי שלו כוללת בתוכה גם ההגנה על רכושו.

(11) נסיבות ביצוע העבירה: הנאשמים פעלו בצוותא חדא, בסיוע רכב של הנאשם 2 (ש' 21, ע' 7), כל זאת ביום כיפור (קרי: כמעט ללא תנועה ונוכחות אדם בסביבה). הנאשם 2 טוען, כי ביקש מאחיו שיעזרו לו להעמיס את הלוחות זאת במסגרת עבודתו באיסוף ברזלים (ש' 21-23, ע' 7). הנאשמים נטלו כמות משמעותית של לוחות (300) כאשר העלות שלהם 25,000 ₪. אין מדובר בגניבה של דבר קל ערך, אלא היה צורך ברכב, סיוע בהעמסה והשווי של הגנבה כאמור הוא גבוה יחסית. העובדה לפיה הנאשם 2 עסק באיסוף ברזלים כאמור, אף מבססת את ההנחה שהוא היה מודע לערך הממוני הגבוה של השלל. כל אלו נסיבות מחמירות. מן העבר האחר, חשוב לציין, כי האירוע התרחש במרחב פתוח, ללא פריצה או חדירה למרחב הפרטי, כאשר המיטלטלין שנגנבו נשכחו על-ידי בעליהם בחניה, וכן יש ליתן את הדעת לכך כי אלה כבר הוחזרו לבעליהם. בכל אופן, האינטרס הציבורי אפוא הוא הנפגע העיקרי בנסיבות העניין. בנוסף, בנסיבות, נראה כי הנאשם 2 היה הדומיננטי ואשר הוביל לביצוע האירוע, הרכב היה רכבו ונושא הברזל הוא עיסוקו או מומחיותו.

(12) מדיניות הענישה הנוהגת: מנעד הענישה ביחס לעבירה דן הוא רחב ונע בין ענישה הרתעתית-חינוכית שצופה את פני העתיד לבין מאסר במספר חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית [ראו והשוו: רע"פ 638/21 דזנאשוילי נ' מדינת ישראל (16.2.2021); רע"פ 6365/13 קליינר נ' מדינת ישראל (23.9.2013); ת"פ (שלום - ים) 15346-05-20 מדינת ישראל נ' גאבר (10.10.2021); ת.פ. (שלום - ראשל"צ) 15467-10-17 מדינת ישראל נ' עפפי (2.1.2019)].

(13) במקרה לפנינו, ולאחר שגם בחנתי את רשימת הפסיקה אליה הפנה בא-כוח הנאשם 2 (מוצג נ/1), קובע כי מתחם הענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה, נע בין מאסר מותנה לצד ענישה נלווית ועד שבעה חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, עם ענישה נלווית.

(14) נסיבות שאינן קשורות לעבירה: לזכות הנאשמים יש לזקוף את העובדה לפיה שלושתם נטלו אחריות מלאה על המעשה שביצעו והביעו חרטה מלאה, כל זאת ללא הצורך בשמיעת עדים, על החיסכון בזמן הצדדים, זמן העדים וזמנו של בית המשפט. כמו כן, נתתי את דעתי בנדון לחלוק התקופה ממועד ביצוע העבירה ועד גזירת הדין.

(15) הנאשם 1 (בן 26 כיום) נעדר עבר פלילי וזו ההסתבכות הראשונה שלו עם הדין הפלילי. הוא רווק ומתפרנס למחייתו מעבודה ברשות מקומית. הנאשם 2 לעומתו, הוא בן 28, נשוי ואשתו בהיריון. הוא המפרנס היחיד למשפחתו ומטפל באמו אשר סובלת ממצב רפואי מורכב. מן העבר האחר, כעולה ממוצג

ת/1, לנאשם 2 קיים עבר פלילי בתחום הרכוש עת הורשע בשנת 2015 בביצוע עבירת גניבה ושם הושתו עליו עונשי מאסר מותנה וקנס בלבד. כפי שניתן להיווכח, פחות משלוש שנים ממועד הרשעתו הקודמת, ביצע הנאשם 2 עוד מעשה גניבה מושא האישום דה-כאן. עובדה זו נזקפת לחובתו ומחייבת ענישה מוחשית שמחדדת את גבולות המותר והאסור, בפרט בתחום עבירות הרכוש. הנאשם 3, אף הוא אינו מבוגר מידי בגילו (בן 31). הוא נשוי ואב לשני קטינים ביניהם תינוק. גם לנאשם 3 עבר פלילי (מוצג ת/2). הוא הורשע בשנת 2015 בהסעת שוהה בלתי חוקי ובהפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בגין זאת הושתו עליו מספר חודשי מאסר וכן מאסר מותנה. בנוסף, בשנת 2014 הוא גם הורשע בהסעת שוהים בלתי חוקיים, וגם שם הושת עליו עונש מאסר וענישה נלווית. מצד אחד, מדובר בעבר פלילי שמצביע על התנהגות של הנאשם 3 שגלום בה קושי נורמטיבי, ומצד שני, לא מדובר בהרשעות בגין ביצוע עבירות רכוש.

(16) לאחר שקלול של כל האמור, אני סבור כי יש למקם את עונשו של הנאשם 1 בתחתית המתחם. עונשו של הנאשם 2 יש למקם בין השליש התחתון לבינוני של המתחם ועונשו של הנאשם 3 יש למקם ברף הנמוך שלו.

(17) עתירת הנאשם 1 לביטול הרשעה: לאחר שנתתי את דעתי לטיעוני הצדדים בנושא זה, לא מצאתי מקום לביטול ההרשעה. לפי ההלכה הפסוקה אי-הרשעה אפשרית בהתקיים שני תנאים מצטברים: הראשון - מקום בו ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם אשר נדרש להצביע על נזק קונקרטי שייגרם לו אם תיוותר הרשעתו על כנה. שנית - סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה [רע"פ 547/21 סיטינק נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (17.3.2021); רע"פ 6485/20 ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (11.1.2021)]. הלכה זו - והידועה כהלכת כתב - מקורה פסק הדין בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997). כיום, מקור הסמכות קבוע בסעיף 192א בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 וגם בסעיף 71א(ב) בחוק העונשין.

(18) דרך המלך היא כי יש להרשיע את מי שנקבע כי ביצע את העבירה שבגינה הועמד לדין. ביטול הרשעה אינו הכלל אלא החריג לו, למצער ביחס לבגירים [ע"פ 8169/20 שלום נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (26.8.2021); ראו גם: רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מדינת ישראל (21.10.2018)].

(19) הנאשם 1 היה בן 22 במועד ביצוע העבירה. הוא ביצע את המעשה בצוותא חדא עם אָחיו. בא-כוח הנאשם 1 מתאר כי חלקו של מרשו היה מינורי מאחר והוא פעל לפי בקשת הנאשם 2. אמנם לא הונחו לפניי ראיות, אך גם כעולה מכתב האישום ומטיעוני הצדדים, הנאשם 1 אף שנראה כי לא היה הדומיננטי והמוביל של האירוע, התנהגותו אינה פשוטה (בלשון המעטה). לא רק שלא הניא את אחיו מביצוע המעשה, אלא שהוא גם סייע בהעמסה של הלוחות על הרכב ובנטילתם משם. ערך המיטלטלין הגנובים הוא ₪ 25,000 וכמותם גדולה. מכאן, אף שלא מדובר בעבירה אשר במכלול נסיבותיה מצויה ברף הגבוה, אך גם אינה מצויה ברף הנמוך. לא פחות חשוב מכך, הנאשם 1 לא הצביע על נזק קונקרטי שייגרם לו לו תיוותר ההרשעה על כנה. בכלל זה, לא הניח תשתית נתונים וראיות ברורה לפיה קרוב לוודאי

שפרנסתו תיפגע או אף יסולק מעבודתו עם הותרת ההרשעה. חזקה כי כל מעסיק נוכחי או פוטנציאלי בעתיד, "שפוט" את העובד שלו לפי הכשרתו, יכולותיו הביצועיות, כישוריו המקצועיים, הישגיו וכמובן התאמתו לתפקיד וכי ההרשעה כשלעצמה לא תהווה מכשול בפני העסקתו.

(20) בהקשר זה, נתתי את דעתי לפסיקה אליה הפנה בא-כוחו המלומד של הנאשם 1 [עפ"ג (מחוזי - מרכז) 14167-10-15 אלמנא נ' מדינת ישראל (9.2.2016)], שבה הוחלט על אי-הרשעה של "בגירים-צעירים" שביצעו עבירות התפרצות לבית מגורים וגניבה. בשונה מאותו מקרה, ומבלי להידרש גם להשגות שהועלו בפסיקת בית המשפט העליון בנוגע להבחנה בין "בגיר" לבין "בגיר-צעיר" [ראו והשוו: ע"פ 6961/17 אבו אלקיעאן נ' מדינת ישראל (7.3.2018)], הנאשם לפנינו אינו "בגיר-צעיר" ביום גזירת-דינו ונראה גם שלא היה בדיוק כזה במועד ביצוע העבירה (היה בן 22). בנוסף, כאמור, גם לו נניח שבמקרים מסוימים יש מקום להקל בדרישה להצביע על נזק קונקרטי, אין משמע הדבר להסתפק בהשערה כללית וספקולטיבית בדבר צפי לנזק. יש להציג תשתית מניחה את הדעת.

תוצאה

(21) לאחר כל האמור, מ'שית בזאת על הנאשם 1 את העונשים הבאים:

(א) הנאשם ירצה חודשיים מאסר ככל שיעבור עבירת רכוש תוך שנתיים מהיום.

(ב) הנאשם 1 יישא בקנס בסך 1,000 ₪ או ב-10 ימי מאסר במקומו. הסכום האמור ישולם בשני תשלומים חודשיים עוקבים. התשלום הראשון יבוצע עד יום 21.7.2022 וזה שאחריו יבוצע עד ה-21 לחודש העוקב.

(22) מ'שית בזאת על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

(א) הנאשם 2 ירצה שלושה חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ככל שיימצא מתאים לכך. הממונה בשירות בתי הסוהר יכין חוות דעת בעניינו של הנאשם 2 וזו תוגש לבית המשפט עד יום 31.8.2022.

(ב) הנאשם 2 ירצה שלושה חודשי מאסר ככל שיעבור עבירת רכוש תוך שנתיים מהיום.

(ג) הנאשם 2 יישא בקנס בסך 3,000 ₪ או 30 יום מאסר במקומו. הסכום ישולם בשישה תשלומים חודשיים עוקבים. התשלום הראשון יבוצע עד יום 21.7.2022 וזה שאחריו עד ה-21 לחודש העוקב וכך חוזר חלילה.

(23) משיית בזאת על הנאשם 3 את העונשים הבאים:

(א) הנאשם 3 ירצה שלושה חודשי מאסר ככל שיעבור עבירת רכוש תוך שנתיים מהיום.

(ב) הנאשם 3 יישא בקנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר במקומו. הסכום האמור ישולם בארבעה תשלומים חודשיים עוקבים. התשלום הראשון יבוצע עד יום 21.7.2022 וזה שאחריו עד ה-20 לחודש העוקב וכך חוזר חלילה.

(24) לצורך תשלומי הקנסות, באחריות הנאשמים לבדוק את אפשרויות התשלום במרכז לגביית קנסות אגרות והוצאות, באמצעות אתר האינטרנט של רשות האכיפה והגבייה. התשלום יכול להתבצע באמצעות המוקד הטלפוני (35592*), כרטיס אשראי או במזומן בדואר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג סיוון תשפ"ב, 22 יוני 2022, בהעדר הצדדים.